

Tichý příběh

mniha

Suopana

Jan Mašata

Jan Mařata

TICHÝ PŘÍBĚH MNICHA
SUOPANA...

Kapitola I.

POD PRAMENEM ŘEKY NGAO

Údolí řeky Ngao ovládla mlha. Na hnědočervenou půdu dopadala jemná sprška ranního deště, a vytvářela tím tisíciletou předeheru prudšímu lijáku, který se sem již s hromovým burácením blížil z přilehlých kopců. Vlhkost vzduchu probudila džungli z ranní ospalosti a papoušci a jiná divoká zvířata spustili svůj každodenní pralesní koncert v plné síle.

Děšť zde zastihl pokulhávajícího starce, který pomalu scházel po vyšlapané pěšině vedoucí dolů k poklidnému proudu řeky. Muž došel až na malou písčinu u hluboké tůně.

Tam se zastavil a s námahou položil několik svázaných prutů bambusu a týkovníků do písku.

Usedl na kmen povaleného stromu pod husté větve banyánu a pozoroval ryby rejdicí v křišťálové vodě, jak se perou o každou mušku ležící na hladině. Poté na chvílku

přivřel oči. Vyplázl jazyk a snažil se zachytávat padající kapky do úst, aby uhasil žízeň. Voda mu stékala po lesklé plešaté hlavě a odkapávala pod oranžovo-hnědou látku mnišského oděvu.

Mnich sáhl do proutěného vaku a vyndal z něj kousek chleba čapátí. Chléb pomalu přežvykoval v ústech a hluboce u toho přemýšlel. Po nějaké době vytáhl z hábitu dlouhou bambusovou flétnu, omotanou barevnými provázky. Chvilku si ji prohlížel, jako by kontroloval, jestli není naštipnutá či jinak poškozená. Flétnu jen tak mnul v žilnatých a hubených prstech a poté ji profoukl, aby z ní dostal veškerou vodu.

Když se ujistil, že je nástroj dostatečně suchý, tak jej přiložil k dásním.

Z flétny začal doslova kouzlit čarounou melodií, která splývala s okolním zpěvem ptáků, a vytvářela tak zvláštní přirozenou harmonii doplňující vše živé i neživé kolem. S tou hudbou se stalo vše kolem ostřejší a barevnější. Veškeré vůně a pachy divokých rostlin a tvorů splynuly v jedno, a utvořily tak kolem toho starého muže jakousi auru krásy. Mnich zřejmě otevřel na malý okamžik dveře do nepoznaných světů.

Jak to dokázal a co jej k tomu vedlo, věděl v tu chvíli pouze on sám.

Po chvílce s hraním přestal a vše se vrátilo k normálu. Flétnu bansuri vložil opět do vlhkého hábitu a potom mlčky dále pozoroval okolí. Pomalu se propadal do tiché meditace.

V hlubokém a klidném stavu meditace viděl sám sebe sedícího v písku.

Bílá zrnka pod jeho chodidly se náhle začala propadat a on se propadal s nimi, až byl v písku skoro po pás.

V uších mu zněl tichý šepot, který se prolínal s hučícím proudem řeky. Kolem svého těla cítil tlak přicházejících vln. Byly to spíše takové závany tepla. Hřejivé a příjemné. Šepot se proměnil v hlasité syčení hada. Do toho zvuku se prolnul tygří řev odněkud z džungle, ale i ten byl přerušen silným křikem papouška z hustých korun stromů. Nakonec vše zakončilo mohutné plesnutí rybí ploutve o hladinu řeky. Nic z toho však mnicha nijak nezneklidnilo. Spíše naopak. Jako by mu ty zvuky byly až příliš povědomé. Jako by na ně již dlouho čekal.

Mnichovo sedící tělo se opět vynořilo z písku, který se po malých pramíncích sesypával z jeho šatů.

Stařec v té představě otevřel oči a ty mu zářily oranžovým světlem. Pohlédl kolem sebe a vyslovil pár slov neznámým jazykem.

„**VATAYADESHAGÓSHUI.**“ Tato slova opakoval ještě několikrát po sobě.

Čím více je opakoval, tím více se mu vracela, jako by se odněkud odrážela zpět do jeho mysli. Náhle se mu před očima otevřel obraz jiného světa. Měl vidění, jak se vznáší nad jemu neznámou zemí. Viděl nevysoké, ale táhlé pohoří porostlé pro něj neobvyklými jehličnatými stromy.

Roztáhl ruce jako letící pták, až přistál na malé pasece u nízkého domku. Jeho medituující Já zahlédlo v mlžném oparu představ postavu neznámého bělocha, který otesával kus dřeva. Mnichovi se ten muž zadíval zpřímá do očí a pokýval hlavou. Mnich ho vzal za ruku a promluvil vzdáleným hlasem.

Našel jsem tě, pan Ronín. Přijdu za tebou. Přijdu a zase mi pomůžeš najít VATAYADESHAGÓSHUI. Jsi bojovník, pan Ronín. Našel jsem tě, a už tě neztratím.

Poté se spustil déšť ještě mnohem prudší a mlha tak hustá, že se celý obraz té představy naprosto rozmazal, a mnich se tak pomalu navracel z meditace do tohoto světa.

Z meditace ho něco vyrušilo. Někde za sebou ve vysoké trávě cosi zaslechl. Chvilku ještě poslouchal, ale když pochopil, oč jde, tak obrátil oči v sloup.

Na tváři se starci objevil široký, zářivý úsměv s až nepřirozeně bílými zuby.

„Vím, že jsi tam, Tuktá...“ pronesl hlubokým hlasem.

V trávě za jeho zády se něco opět pohnulo.

„Tak už vylez, Tuktá... V té trávě je klubko hadů a jsou opravdu hladoví!“ promluvil opět mnich a neztrácel z tváře úsměv.

Z porostu vyskočilo mladé děvče s mourovatým kotětem v rukou a pištivě křičelo.

„Suopane, Suopane... jak jsi poznal, že jsem to já?“ divila se dívenka a přiběhla si sednout ke starci na kmen stromu.

„Protože jsi jediná, kdo dupe jako slon, funí jako býk a křepčí jako makak, milá Tuktá!“ odpověděl dívence a pohladil ji po špinavé tvářičce.

„Suopane, pomůžeš mojí kočce? Umřela jí maminka a ona nemá od koho pít mléko!“ štípla mnicha do tváře a prosebně našpulila dětské rtíky. Suopan se jí přátelsky zadíval do očí.

„A copak se stalo matce toho kotěte?“

„Nevím, naše kočka zmizela v džungli, kde žije duch velikého hada. Ten ji určitě uškrtil, stejně jako naše dvě malá prasátka. Od včerejšího večera ji nikdo neviděl, ale strýček našel za domem staženou dlouhatánskou kůži toho velikého hada!“ řekla důležitě a nezapomněla u toho roztáhnout do široka obě ruce.

Mnich si vzal mourovaté kotě k sobě a prohlédl si ho. Položil mu dlaň na hlavičku a promnul malá ouška. Všiml si, že má zvláštní bílou skvrnu na čumáku. Poté vrátil mládě děvčeti a hluboce promluvil.

„Tuktá, tvoje kotě bude žít. Zamíchej kokosové mléko s kravským a nalij ho do misky po jeho matce. Uvař tři lžičky rybí pasty ngapi ve vodě a nakapej do mléka. Potom

namoč kočce do misky čumák a ona začne jíst. A hlavně!“
zatvářil se důležitě.

„Hlavně co, Suopane?“ poskakovala netrpělivě kolem.

„Hlavně ji musíš hodně hladit, Tuktá,“ zdůraznil mnich
a zvedl přitom přísně prst, ale s typickým úsměvem.

Děvče se rozjásaně rozeběhlo směrem k vesnici a ještě
dlouho po cestě do stráně nahlas volala: „Suopan je
kouzelník. Suopan je kouzelník...“ a zvedala malé kotě do
výšky.

Stařec zvedl ze země svázané kmínky stromů a bambusu
a přehodil si je přes rameno. Poté pokračoval ve své cestě
podél břehu řeky. Po prudkém lijáku se roztáhly mraky
a slunce vše ozářilo žlutavou barvou. Ihned se zvedla mlha
z promočené země a v té zmizel i starý mnich.

Kapitola II.

STOPY V LISTÍ

Filip Ronín je truhlář. Je to samotář a žije v domě po svých rodičích na hřebeni jedné ze zdejších táhlých hor. Dovršil právě čtyřicátý rok, ale vůbec si to nepřipouštěl. Neslavil. Nebylo s kým a nebylo proč. Ronín nebyl zapšklý vůči lidem a světu. Byl prostě jen takový. Samotu měl rád a většinu dní svého života trávil v truhlárně v přízemí svého domku. Byl to jeden z těch zapomenutých domů v pohraničí, který přežil krvavá lidská šílenství posledních sta let. Pouze jednou za týden sjížděl dolů, do údolí, prodat své výrobky na sobotních trzích a také nakoupit vše potřebné k životu samotářského muže.

Miloval práci se dřevem. Tu lásku podědil po otci. Otec Filipa vychovával sám. Matka od nich a vůbec z těchto světem zapomenutých hor odešla, když byly Filipovi tři roky. Tuto skutečnost ale vždy nesli s otcem velice statečně. Tvrdohlavost byla také jednou z vlastností, které zdědil po

tatínkovi. Otec zemřel právě před rokem, a tak zde zůstal Filip na vše sám. Smířil se s málem. Život mu toho nikdy moc nenabídl. Skromnost mu byla naprostou přirozeností. Vůně dřeva v truhlárně se pro něj stala vůní vzduchu.

Na zažloutlých stěnách visela na háčcích různá dláta, hoblíky, pilky, palice a paličky. Ruční nářadí, které dnes většina truhlářů již ani nezná. Na ruční práci si vždy s otcem zakládali. Díky tomu se staly jejich necky, škopky, trakaře a dřevěné nádoby vyhledávaným zbožím. Tedy alespoň tomu tak bývalo do doby, než se v kraji usadili přistěhovalí šikulkové z Orientu, kteří velice rychle a zdatně začali jeho dřevěné výrobky napodobovat a vyrábět sice strojně, ale o dost levněji než on. Od té doby se tržby o sobotních trzích Filipovi tenčily a tenčily čím dál více. Situace byla již tak špatná, že se mu většinou nevyplatilo ani sjíždět do vesnice autem, kdy za naftu dal více peněz, než získal za prodej zboží.

Byla právě sobota, a tak Filip naložil na korbu prorezlého džípu vše potřebné a dolil jeden z posledních kanystrů nafty do nádrže. Spustil se déšť, a tak sjížděl pomalu kluzkou cestou a neustále přibrzdňoval tak, aby auto nesjelo do hluboké lesní rokle.

Podzimní příval neubíral na síle, a tak začal tvořit malé, ale nebezpečné potůčky, které ukrajovaly sousto po soustu z okraje srázu. Skřípot zarezlých stěračů protínal bubnování těžkých kapek na předním skle, ale jejich úporné snažení bylo sotva znát. Přidal se silný vítr, který házel autem ze strany na stranu.

Pěnicí a běsnící potoky podemlely jeden z vysokých smrků, a ten náhle těžce padl těsně před Filipovo auto. Filip sice dupl na brzdy, ale i tak se vůz vzepjal na padlých větvích. Vůz se zhoupł a odrazil se od napruženého kmene jako od trampolíny. To jej odhodilo sice zpět, ale naštěstí zůstal stát na cestě. Motor běžel dál a Filip zůstal sedět za volantem nezraněn, ale s vyděšeným pohledem na pařáty větví před sebou. Chvíli jen tak nehnutě seděl, ale hluboce a těžce oddychoval. Když se vzpamatoval, vylezl ven a zoufale se rozhlížel.

Párkrát bouchl zlostně do kapoty. Všiml si staré, neprojeté a pouze mechem zarostlé cesty, kterou kdysi využíval jako zkratky, když opravdu spěchal. Byla kratší pomalu o tři kilometry, a člověk se tak mohl vyhnout nekonečným serpentínám, ale o to byla prudší a nebezpečnější. Vítr a déšť se trochu uklidnily, a tak